

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณา
ความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. ๒๕๒๐
บังคับสำหรับคดีที่เกิดขึ้นในบางท้องที่ (ฉบับที่ ๖)

พ.ศ. ๒๕๓๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

เป็นปีที่ ๔๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราช
โองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงบัญญัติท้ายพระราชกฤษฎีกาให้ใช้
บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาใน
ศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. ๒๕๒๐ บังคับสำหรับคดีที่เกิด

ขึ้นในบางท้องที่ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. ๒๕๒๐ บังคับสำหรับคดีที่เกิดขึ้นในบางท้องที่ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๗ เพื่อให้ศาลจังหวัดต่างๆ สามารถนำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด สำหรับคดีอาญาที่อยู่ในอำนาจศาลแขวงซึ่งเกิดขึ้นในบางท้องที่เพิ่มขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. ๒๕๒๐ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. ๒๕๒๐ บังคับสำหรับคดีที่เกิดขึ้นในบางท้องที่ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๐”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกาให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. ๒๕๒๐ บังคับสำหรับคดีที่เกิดขึ้นในบางท้องที่ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย

พระราชกฤษฎีกาให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. ๒๕๒๐ บังคับสำหรับคดีที่เกิดขึ้นในบางท้องที่ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้บัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้แทน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ดิณสุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

บัญญัติท้ายพระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติให้นำวิพิจารณา
ความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. ๒๕๒๐
บังคับสำหรับคดีที่เกิดขึ้นในบางท้องที่ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๐

ลำดับที่	จังหวัด	เขตหรืออำเภอ
๑	กรุงเทพมหานคร	มีนบุรี ลาดกระบัง และหนองจอก
๒	กระบี่	เมืองกระบี่ เขาพนม คลองท่อม ปลายพระยา และอ่าวลึก
๓	กาญจนบุรี	เมืองกาญจนบุรี ท่าม่วง ท่ามะกา และ พนมทวน
๔	กาฬสินธุ์	เมืองกาฬสินธุ์ กมลาไสย ยางตลาด สมเด็จ สหัสขันธ์ ห้วยเม็ก กิ่งอำเภอ ห้วยผึ้ง อำเภอกุฉินารายณ์ นอกจาก กิ่งอำเภอนามน อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ และกิ่งอำเภอร่องคำ อำเภอกมลาไสย
๕	กำแพงเพชร	ทุกอำเภอ
๖	ขอนแก่น	พล แวงน้อย และหนองสองห้อง
๗	จันทบุรี	ทุกอำเภอ
๘	ฉะเชิงเทรา	ทุกอำเภอ
๙	ชัยนาท	ทุกอำเภอ
๑๐	ชัยภูมิ	ทุกอำเภอ
๑๑	ชุมพร	ทุกอำเภอ

ลำดับที่	จังหวัด	เขตหรืออำเภอ
๑๒	เชียงราย	เมืองเชียงราย เชียงแสน เทิง ป่าแดด พาน แม่จัน แม่สรวย แม่สาย เวียงชัย และเวียงป่าเป้า
๑๓	เชียงใหม่	ฝาง และแม่อาย
๑๔	ตรัง	ทุกอำเภอ
๑๕	ตราด	ทุกอำเภอ
๑๖	ตาก	เมืองตาก ท่าสองยาง บ้านตาก แม่ระมาด แม่สอด และสามเงา
๑๗	นครนายก	ทุกอำเภอ
๑๘	นครปฐม	เมืองนครปฐม กำแพงแสน นครชัยศรี และสามพราน
๑๙	นครพนม	เมืองนครพนม ท่าอุเทน ชาติพนม นาแก ปลาปาก และเรณูนคร
๒๐	นครศรีธรรมราช	ฉวาง เขیرใหญ่ หุ้งสง หุ้งใหญ่ นาบอน ปากพนัง พิปูน ร่อนพิบูลย์ และหัวไทร
๒๑	นครราชสีมา	ด่านขุนทด บัวใหญ่ ปากช่อง สีคิ้ว และ สูงเนิน
๒๒	นนทบุรี	ทุกอำเภอ
๒๓	นราธิวาส	ทุกอำเภอ
๒๔	น่าน	ทุกอำเภอ

ลำดับที่	จังหวัด	เขตหรืออำเภอ
๒๕	บุรีรัมย์	เมืองบุรีรัมย์ คูเมือง นางรอง ประโคนชัย ลำปลายมาศ และสตึก
๒๖	ปทุมธานี	ทุกอำเภอ
๒๗	ประจวบคีรีขันธ์	เมืองประจวบคีรีขันธ์ ปราณบุรี และหัวหิน
๒๘	ปราจีนบุรี	เมืองปราจีนบุรี กบินทร์บุรี โคกปีบ นาดี บ้านสร้าง ประจันตคาม วังน้ำเย็น วัฒนานคร ศรีมหาโพธิ สระแก้ว และ อรัญประเทศ
๒๙	ปัตตานี	ทุกอำเภอ
๓๐	พะเยา	ทุกอำเภอ
๓๑	พังงา	ทุกอำเภอ นอกจากกิ่งอำเภอเกาะยาว อำเภอเมืองพังงา
๓๒	พัทลุง	ทุกอำเภอ
๓๓	พิจิตร	ทุกอำเภอ
๓๔	เพชรบุรี	ทุกอำเภอ
๓๕	เพชรบูรณ์	ทุกอำเภอ
๓๖	แพร่	ทุกอำเภอ
๓๗	ภูเก็ต	ทุกอำเภอ
๓๘	มหาสารคาม	ทุกอำเภอ
๓๙	มุกดาหาร	ทุกอำเภอ
๔๐	แม่ฮ่องสอน	ทุกอำเภอ

ลำดับที่	จังหวัด	เขตหรืออำเภอ
๔๑	ยะลา	ทุกอำเภอ
๔๒	ยโสธร	ทุกอำเภอ
๔๓	ร้อยเอ็ด	เมืองร้อยเอ็ด เกษตรวิสัย จตุรพักตรพิมาน ธวัชบุรี พนมไพร โพธิ์ชัย โพนทอง เมืองสรวง สุวรรณภูมิ เสลภูมิ หนองพอก และอาจสามารถ
๔๔	ระนอง	ทุกอำเภอ
๔๕	ระยอง	ทุกอำเภอ
๔๖	ลำพูน	ทุกอำเภอ นอกจากกิ่งอำเภอทุ่งหัวช้าง อำเภอล
๔๗	เลย	เมืองเลย เขียงคาน ท่าลี่ ภูกระดึง และวังสะพุง นอกจากกิ่งอำเภอนาดูน อำเภอเมืองเลย
๔๘	ศรีสะเกษ	ทุกอำเภอ
๔๙	สกลนคร	เมืองสกลนคร กุดบาก กุสุมาลย์ พรรณานิคม พังโคน และวาริชภูมิ
๕๐	สตูล	ทุกอำเภอ
๕๑	สมุทรปราการ	ทุกอำเภอ
๕๒	สมุทรสงคราม	ทุกอำเภอ
๕๓	สมุทรสาคร	ทุกอำเภอ
๕๔	สระบุรี	ทุกอำเภอ

ลำดับที่	จังหวัด	เขตหรืออำเภอ
๕๕	สิงห์บุรี	ทุกอำเภอ
๕๖	สุโขทัย	ทุกอำเภอ
๕๗	สุราษฎร์ธานี	ไชยา ท่าฉาง และท่าชนะ
๕๘	หนองคาย	เมืองหนองคาย ท่าบ่อ ปากคาด โพนพิสัย และศรีเชียงใหม่
๕๙	อ่างทอง	เมืองอ่างทอง ไชโย บำโมก โพธิ์ทอง และวิเศษชัยชาญ
๖๐	อุดรดิตถ์	เมืองอุดรดิตถ์ ตรอน ท่าปลา น้ำปาด พิชัย และลับแล
๖๑	อุทัยธานี	ทุกอำเภอ
๖๒	อุบลราชธานี	กุดข้าวปุ้น เขมราฐ ชานุมาน พนา เสนางคนิคม ห้วยตะพาน และอำนาจเจริญ

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่การ
 คมนาคมติดต่อระหว่างอำเภอซึ่งยังมีได้มีศาลแขวงเปิดทำการหลายอำเภอ กับ
 อำเภอซึ่งมีศาลจังหวัดบางจังหวัดสะดวกและรวดเร็วขึ้นมาก สมควรให้นำ
 วิพิจารณาความอาญาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและ
 วิพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัดดังกล่าว สำหรับคดี
 อาญาที่มีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินสามปี หรือ
 ปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ที่เกิดขึ้นในท้องที่อำเภอซึ่งยังมีได้มี
 ศาลแขวงเปิดทำการดังกล่าวเพิ่มขึ้นด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้การพิจารณาคดีเป็นไปโดย
 เสมอภาคและรวดเร็วขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้